

OPERATIE GROENE ERWT

© 2021 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 19 0

ISBN eBook 978 94 92561 20 6

NUR 283

Omslag en vormgeving: *AtelierRondine*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

OPERATIE GROENE ERWT

MARTIN NIEUWLAND

UITGEVERIJ MAPINI

EERDER VERSCHENEN:

DE ONVERGETELIJKE REIS

Inhoud

Een hotel in Zuid-Italië	7
De schutter op het heuveltje	12
Horzels?	15
Plannen maken	22
Kolonel Wright en zijn plan	27
De hotelkeuken	32
Soep met champignons	37
Op naar het zuiden!	44
Wie zijn schuld is het?	48
Opgepakt!	55
Eindelijk vakantie	61
Erachteraan in een witte eend	68
Spaghetti van Mamma	77
Een donkerblauwe Alfa Romeo	87
Met het vliegtuig naar IJsland... eh ... Italië	97
Waar naartoe?	106
De minister-president heeft wat uit te leggen	111
Het ene telefoontje	116
Op naar Rome	123
Door de tolpoortjes	131
Het weerzien	138
Een goede ruil?	147
Een modderbad voor de kolonel	157
Eindelijk naar huis?	164
Ik Verbouw Live	175

HOOFDSTUK 1

Een Hotel in Zuid-Italië

Langzaam werd Ben wakker.

Waarom bonkte zijn hoofd toch zo? Waarom scheen het zonlicht zo fel naar binnen? Waarom had hij zo'n vieze smaak in zijn mond, alsof hij een half buisje aspirines in een keer weg had gekauwd?

'Eerst wakker worden,' mompelde hij.

Hij glipte nog half slapend uit bed en zocht vergeefs naar zijn kleren.

'Eerst douchen, daar word ik misschien wakker van.'

Cora, zijn vrouw, lag nog uitgebreid te snurken.

Ben strompelde de kleine chocoladebruine badkamer in, die duidelijk betere tijden gekend had en draaide aan de metalig piepende douchekraan. Een smal koud straaltje spetterde uit de douchekop. Hij stapte eronder en huiverde, maar hij liet zich niet kennen.

'Het water zal zo wel warmer worden, dat duurt natuurlijk eventjes.'

Hij graaide naar de shampoo en zeepte zijn haren flink in. Het water werd niet warmer, het werd eerder nog kouder. In de buizen achter de tegeltjes bonkte en rammelde iets. De douchekop gorgelde en er spetterde wat roestbruin water over Ben heen.

Toen stopte het helemaal.

Ben, zijn hoofd vol shampoo, graaide naar de knop van de kraan en draaide er uit alle macht aan. Ergens knapte er iets en hij hield de verroeste knop in zijn handen.

Met een slaperig hoofd kwam Cora het badkamertje in. Haar haren piekten alle kanten op.

‘Ik heb zo’n hoofdpijn, Ben. Kan ik douchen? Dan word ik hopelijk een beetje wakker.’

Ben stapte uit de douche en drukte de knop van de kraan in Cora’s handen.

‘Als jij hem aan de praat krijgt, kan je douchen,’ zei Ben.

‘Kan jij nou ook niets,’ mopperde Cora. ‘Moet ik nou zelfs een hoteldouchekraan repareren?’

Ze stapte in de douchebak en morrelde met de kraan.

Ben pakte intussen een handdoek en droogde zo goed en zo kwaad het kon zijn haren af. Het schuim wilde niet erg goed uit zijn haar en dat roestbruine water had een verontrustende geur op hem achtergelaten, maar voor geen goud ging hij meer onder die douche.

‘Ik ga me aankleden,’ zei hij en keek de hotelkamer rond.

‘Waar zijn mijn kleren, Cora?’

Cora, die met de kraan stond te hannesen, antwoordde geïrriteerd: 'In je kledingtas, natuurlijk!'

'Waar is mijn kledingtas dan?'

'Naast de mijne!'

'Waar is de jouwe dan?'

'Weet ik veel!' riep Cora kwaad. De knop schoot telkens los en ze kreeg er niet goed grip op.

'Dan maar met een beetje geweld,' siste ze tussen haar tanden door.

Ze draaide de knop op de kraan en gaf er een flinke klap tegen.

De knop rinkelde van de kraan af en stuiterde over de vloer.

Intussen ging in de hotelkamer bij Ben een licht op.

'Ik heb gisteren toen we aankwamen de was gedaan. Ik heb natuurlijk alles bij de kinderen op hun kamer gelegd en er niet aan gedacht dat onze was er ook tussen zat. Het is ook allemaal nog een beetje vaag. Ik kan me niet zoveel van gisteren herinneren. Welke kamer zitten ze ook alweer? 203 toch?' En Ben riep naar de badkamer: 'Ik ga even bij de kinderen kijken, schat!'

'Wat jij wilt!' riep Cora kwaad.

'Ik krijg je wel, stom ding,' gromde ze en graaide de knop van de grond om deze nu met volle kracht op de kraan te duwen. De waterleiding verboog, maar hield het. De knop bleef op de kraan zitten. Cora draaide hem nog een slag vaster en zei tevreden: 'Zo, jij zit erop. En waag het niet er weer af te vallen!' Ben liep door de gang met alleen een handdoek om zich heen

geslagen, langs de hotelkamers, waar hier en daar zware snurkende geluiden uit klonken, naar kamer 203.

In de badkamer zei Cora: 'Nooit gedacht dat ik een zinvol gesprek zou voeren met een douchekraan, maar je zorgt er nu voor dat je het doet! Anders...'

Ze draaide aan de knarsende knop. Ergens achter de tegels rammelde wat. Het leidingwerk steunde, kraakte en piepte. Diep in de kelder begon de boiler te ploffen.

Ben opende de deur van kamer 203 en bleef verbaasd op de drempel staan.

Met grote ogen keek hij de kamer rond.

'Nee maar,' zei hij ademloos. 'Wat is hier aan de hand?'

Toen draaide hij zich om en rende terug naar zijn eigen hotelkamer. Hij stormde naar binnen, slipte over iets nats en viel achterover in een plas water. Zijn hoofd bonkte op de vloer.

'Au, mijn hoofd,' kreunde hij.

Cora verscheen voor zijn wazige blik. Ze knoopte gejaagd een badjas dicht.

'We moeten hier weg, Ben, nu!'

'Maar onze kleren dan?'

'Weet ik veel waar die zijn! Kom mee, sta op! We gaan!'

Er klonk een onheilspellend geruis en gespat vanuit de badkamer en er stroomde water over de drempel, de hotelkamer in. Cora trok Ben aan zijn arm overeind.

‘Zijn de kinderen wakker?’ vroeg ze.

‘Dat is het nou juist. Ze zijn helemaal niet op hun hotelkamer! Ze zijn weg! De kamer is leeg. Ik dacht daar onze kleren te vinden, maar niets!’

‘Je kletst! Ze zullen wel bij Killer Zombie zijn. Trek een badjas aan, we gaan ze zoeken!’

Ze stormde, Ben achter zich aan slepend, de trap af en rende naar de dichtstbijzijnde nooduitgang. Buiten bleven ze stokstijf staan en keken verbaasd over het terrein uit.

Er stond van alles op het parkeerterrein, een rode Renault, een zwarte Mercedes, een wit Eendje, maar Killer Zombie was nergens te bekennen.

‘Waar is Killer Zombie?!’ schreeuwde Ben. ‘Waar is ons trouwe campertje? Weg! Dat kan niet!’

‘Dat is dan wel weer een geluk bij een ongeluk,’ mompelde Cora.

Ben greep vertwijfeld naar zijn hoofd. ‘Ons mooie trouwe campertje dat ons helemaal van huis naar hier heeft gebracht. Weg! Danny weg! Quinta weg! Onze kleren weg! En Killer Zombie weg! Wat is er vannacht toch allemaal gebeurd?’

HOOFDSTUK 2

DE SCHUTTER OP HET HEUVELTJE

Een dag eerder, ergens diep in Italië, lag een eenzame militair met een verrekijker voor zijn ogen op een heuveltje. Naast hem lag een geweer en aan de voet van het heuveltje, verstopt onder een struik, lag zijn motorfiets.

De man negeerde de brandende zon die vol op hem scheen en lette niet op de straaltjes zweet die langs zijn voorhoofd liepen en op de grond drupten. Niets kon hem van zijn missie afbrengen. Zijn naam was Roy en hij was de beste Special Forces agent van de hele kazerne. Kolonel Wright had hem niet voor niets deze opdracht gegeven en hij wist dat hij zou slagen.

Want daar waren ze!

Hij tuurde door zijn verrekijker naar de twee kleine figuurtjes die in de verte aan kwamen lopen. Het waren sergeant Mike en Unit-5.

Hij had ze gevonden! Nu kon er niets meer misgaan!

Quinta, ook wel Unit-5 geheten, was een van vijf kinderen die in een speciaal geheim opleidingsprogramma getraind werden tot soldaten. Haar drill-sergeant, die haar alles had geleerd wat ze moest weten en kunnen, heette Mike. Op een dag was Quinta weggelopen. Een team van de Special Forces werd achter haar aan gestuurd. Toen Mike daarachter kwam, besloot hij Quinta te helpen. Quinta werd echter geraakt door een kogel en viel bewusteloos langs de kant van de weg. Precies op dat moment kwamen Ben, Cora en Danny in hun oude gammele campertje Killer Zombie aangereden. Ze namen Quinta mee en een wilde achtervolging begon. Met de hulp van Mike wisten ze alle mannen van de Special Forces achter zich te laten.

Eind goed, al goed?

Mike en Quinta wisten dat ze nog niet veilig waren en ze wilden de andere vier Units gaan bevrijden. Omdat ze Ben, Cora en Danny niet in gevaar wilden brengen waren ze samen eropuit gegaan.

Maar de kolonel had natuurlijk niet stilgezeten en had Roy, zijn beste Special Forces agent eropuit gestuurd om Mike en Unit-5 te vinden.

En daar waren ze!

Plots kwam er in een grote stofwolk een onooglijk lelijk campertje over de slechte weg aan gehotst en gebotst. Het campertje stopte en sergeant Mike en Unit-5 stapten in.

De militair legde de verreijkker weg en pakte zijn telefoon om aan de kolonel te vragen wat hij nu moest doen. Het antwoord was duidelijk: ‘Schakel ze allemaal uit!’

‘Oké,’ zei de militair in de telefoon en klapte het apparaatje dicht.

Hij ging nog even goed op het heuveltje liggen en richtte zijn geweer. Hij kneep een oog dicht en tuurde door het vizier.

Door het vizier zag hij het vieze oude campertje over de smalle weg stuiteren. Het wagentje sprong op en neer door de kuilen in de weg. De militair legde aan en schoot.

Pang!

Het wagentje hobbelde ongehinderd verder.

HOOFDSTUK 3

HORZELS?

In Killer Zombie vocht Ben met de pedalen en het stuur om het trouwe campertje op de Italiaanse weg te houden en niet tegen een van de olijfbomen, die langs de weg stonden, aan te stuiten.

‘Let je wel op voor die bomen, Ben?’

‘Ja, ja, Cora. Ik wil Killer Zombie niet beschadigen.’

‘Het gaat mij om die arme bomen, Ben.’

Op dat moment zoemde er iets langs Ben zijn hoofd.

‘Meppertje!’ riep hij en stak zijn hand naar achteren. ‘Er zit een horzel om mijn hoofd.’

‘Onzin!’ riep Cora. ‘Ik zie niets rondvliegen.’

‘Hij vloog vlak langs mijn hoofd!’

Op het heuveltje legde de militair opnieuw aan en schoot een tweede kogel af.

‘Pieeuw!’ Er floot iets dwars door Killer Zombie heen.

Ben stak zijn hand weer naar achteren en riep weer: ‘Meppertje! Danny! Kom op!’

Danny rommelde onder het bankje en haalde een oud vliegenmeppertje tevoorschijn.

‘Hier pap,’ zei hij. ‘Maar ik zie verder niets.’

‘Nee, nee, dat zal wel,’ mopperde Ben en mepte verwoed om zich heen.

‘AU!’ riep Cora die een mep met het dingetje kreeg. ‘Pas je op! Ik ben toch geen horzel?’

Ondertussen lag de militair nog op het heuveltje. Hij keek door het vizier van zijn geweer naar het dapper voort hobbende wagentje en drukte weer af.

‘Pieieuw!’

Er vloog weer iets langs Ben zijn hoofd.

Ben mepte ernaar.

‘Er is niets, Ben,’ zei Cora boos. ‘Alleen dat je mij slaat en als je niet oppast, levert dat jou een blauw oog op.’

‘Geloven jullie nog steeds niet dat er een horzel in Killer Zombie was?’

Triomfantelijk hield Ben het meppertje omhoog. Er zat een rond gat midden op het flapje van het vliegenmeppertje.

‘Kijk,’ zei hij en stak zijn vinger door een gaatje in de deur. ‘En hier is hij weer naar buiten gevlogen.’

‘Horzel? Mocht je willen,’ schamperde Cora. ‘De gaten vallen gewoon vanzelf in die ouwe roestbak van je.’

‘Killer Zombie is niet mijn roestbak, Cora,’ zei Ben op een

belerend toontje. 'Killer Zombie is óns campertje en zeker geen ouwe roestbak.'

Mike en Quinta zeiden niets, maar keken elkaar veelbetekend aan. Danny deed zijn mond open om wat te zeggen, maar Quinta schudde haar hoofd. Niets zeggen, betekende dat, anders maken we Ben en Cora alleen maar zenuwachtig.

Het campertje, waar de militair driemaal op geschoten had om hem tot stoppen te dwingen, hobbelde ongehinderd verder en verdween in een stofwolk.

Roy pakte zijn telefoon die ongeduldig bromde.

'En?' klonk het bars aan de andere kant van de lijn.

'Ik had geen goed zicht,' antwoordde de militair, die niet meteen wilde toegeven dat hij misgeschoten had.

'Je hebt ze dus gemist!'

'Ja, kolonel. Maar ze reden ook zo hard en dat campertje hobbelde ook zo erg door die kuilen in de weg en...'

'Geen smoesjes. Achter ze aan! En je weet het, vooral Unit-5 is belangrijk. Je hoeft me pas weer te bellen als je geslaagd bent in je opdracht.'

Roy klapte de telefoon dicht en stopte hem diep weg. Toen haalde hij zijn geweer uit elkaar en borg het op in een grote tas. Hij stapte op zijn motorfiets en besloot het campertje te volgen.

'Eerst maar eens zien waar ze naartoe gaan,' mompelde hij en gaf een flinke dot gas.

Roy volgde het campertje tot ze bij een hotel het parkeerterrein op reden en parkeerden.

Ze waren blijkbaar van plan om in dat hotel te gaan overnachten.

Er stapten een man en een vrouw uit. Uit het zijdeurtje klom een grote zware kerel, ongetwijfeld sergeant Mike. Achter Mike aan kwam Unit-5 naar buiten en daar weer achteraan een jongen. De vader van de jongen riep hem. Hij volgde hem onwillig.

‘Help je me even om de was uit de garage te halen en naar binnen te brengen, Danny?’ zei Ben en morrelde aan het deurtje van de berging.

Ook al was het maar een klein rommelig en stinkend berg-hokje onder het bed achter in de camper, Ben hield stug vol dat zoiets een garage heette.

Ben morrelde ongeduldig aan het deurtje, maar hij kreeg het niet open.

‘Gaat het, Ben?’ vroeg Cora liefjes.

‘Ja, ja,’ hijgde Ben, die met zijn hele gewicht aan het deurknopje hing. ‘Niks aan de hand.’

‘Alles top in orde met Killer Zombie, zeker?’

‘Ja, ja, de deur klemt alleen een beetje.’

‘Nieuwigheid zeker.’

Precies op dat moment vloog het deurtje met een knal open.

Ben tuimelde achterover en kwam onzacht op de harde grond terecht.

‘Au!’

Beteuterd keek hij naar de afgebroken knop in zijn hand.

‘Ik ken mijn eigen kracht niet,’ mompelde hij. ‘Zonde zeg.

Nou, op internet maar een keer een nieuw knopje bestellen.’

‘Bij het Oudheidkundig Museum zeker,’ zei Cora.

Ben negeerde Cora en krabbelde overeind. Hij dook in de garage en haalde de tassen met vuile was eruit.

Ben duwde een paar keer tegen het onwillige kromme deurtje dat telkens weer openklapte.

‘Gaan jullie maar alvast. Ik repareer het deurtje wel,’ zei

Danny en plukte een brede, inmiddels halflege, rol ducttape uit de garage.

‘Okidokie,’ zei Ben. Hij wees op het gebouw voor hen: ‘Kom mensen, ons hotel voor vannacht. De routebeschrijving op internet was niet al te duidelijk. Daarom wist ik zeker dat het een goed hotel was. Alleen moeilijk te vinden volgens de recensies. Maar we zijn er.’

‘Nou,’ zei Cora met een achterdochtige blik op hetzelfde gebouw. Ik begrijp wel dat ze niet gevonden willen worden.’

‘Cora-a, je begrijpt het niet. Dat is juist een teken van exclusiviteit. Je weet toch wel van die secret restaurants en secret café’s? Nou, dit is een secret hotel. Super geheim en exclusief, dus niet voor iedereen weggelegd.’

Danny keek over zijn schouder naar het gebouw. Het zag er nogal verlopen uit. Een grauwe, ooit zachtgeel geverfde, gevel afgetimmerd met gebarsten en gescheurde houten planken die zich wanhopig aan de muur leken vast te klampen. En dan dat dak. Was dat nou aan het inzakken of hoorde die deuk in het midden zo? Midden op de gevel hing een roestig bord:

‘Hotel Primavera’.

‘Mooie naam ook, dat betekent ‘Hotel de Lente’,’ zei Ben. ‘Aan zo’n naam zie je meteen dat het een bijzonder hotel is.’

‘Het lijkt me eerder dat het hier altijd herfst is.’

‘Kom op, Cora-a. Ik weet zeker dat het helemaal prima is.’

‘Nou, wat het ook is, ik hoop dat ze wasmachines hebben.’

‘Tuurlijk hebben ze die. Het is echt een goed hotel volgens internet. Superdeluxe met een zwembad en een tennisbaan. Ze hebben zelfs een sterrenrestaurant met lokale gerechten en goede wijnen. Geloof me, dat zit dit keer echt wel snor.’

‘Ik hoop het.’

Ben pakte de tassen met vuile was op en liep tevreden neuriënd naar de ingang.

Danny ging er eens goed voor zitten en trok een flink stuk ducttape van de rol. Hij plakte het deurtje stevig vast.

‘Zo, die zit weer goed dicht.’

Hij stond op en klopte tevreden het stof van zijn broek.

‘En nu die kogelgaten ook meteen maar wegwerken.’

Terwijl hij de zijkant van Killer Zombie afzocht en hier en daar een gat afplakte, hield hij de omgeving scherp in de

gaten. Ze waren beschoten en dus nog niet veilig. Er glinsterde iets in zijn ooghoek. De zon weerkaatste op iets dat zich aan de rand van het parkeerterrein bevond. Stond daar iemand? Iemand met een grote glanzende helm op? Wat had hij daar bij zich? Was dat een geweer?

Danny keek nog een keer.

Maar wie het ook was, de geheimzinnige figuur was verdwenen.

Dat moest hij aan Quinta vertellen!

HOOFDSTUK 4

Plannen maken

Danny rende zo snel hij kon het hotel in. De lobby was leeg. Er stond niemand achter de balie, dus ging hij op goed geluk de trap op en kwam in een lange gang. Het rook er naar ongewassen beddengoed en oude stofzuigers. Links en rechts waren allemaal deuren. Sommige hadden een nummer, andere deuren hadden alleen nog maar een paar schroefgaatjes waar het bordje met het kamernummer ooit aan gehangen had. Danny had geen idee waar hij moest zijn en dus klopte hij maar op de eerste deur links in de gang. Geen reactie. Bij de tweede deur deed een vrouw in badjas open.

‘Ja?’ vroeg ze?

‘Sorry, verkeerde kamer,’ stamelde Danny en maakte dat hij wegkwam.

‘Zeg! Snotaap! Haal je me daarvoor onder de douche vandaan?’

Een paar deuren verder stak Quinta haar hoofd de gang in en wenkte hem.

‘Danny, hier!’

Danny perste zich langs haar heen en plofte op het bed.

‘Quinta! Iemand heeft een paar kogels door Killer Zombie heen geschoten. Dwars erdoorheen.’

‘Jij hebt het dus ook gezien.’

‘Ja tuurlijk en ik heb denk ik ook degene gezien die het heeft gedaan. Er stond een kerel in de struiken en volgens mij had hij een geweer bij zich.’

‘Eén iemand maar?’

‘Ik zag er maar eentje.’

‘Mike dacht ook dat het maar één schutter was, maar dat maakt het niet minder gevaarlijk. En nu zijn jullie ook weer in gevaar. Ze zitten nog steeds achter Mike en mij aan.’

‘En ik durf te wedden dat jullie twee al hebben lopen smoezen en afgesproken hebben om er samen vannacht vandoor te gaan,’ zei Danny met een blik op de tas van Quinta die onuitgepakt naast haar op het bed stond.

‘Nee, natuurlijk niet,’ probeerde Quinta. Maar Danny liet zich niet voor de gek houden.

‘Lieg niet, Quinta!’

‘Maar jullie zijn niet veilig zolang Mike en ik bij jullie zijn.’

‘En daarom willen jullie ervandoor?’

‘Wat moeten we anders? We kunnen jullie toch niet weer in gevaar brengen?’

‘En jullie dan? Jullie zullen nooit veilig zijn. Ze zullen net zolang doorgaan tot ze jou en Mike gevangen hebben... of erger.’

Danny zette grote ogen op en rilde bij de gedachte.

‘Ik wil niet dat jullie weggaan, Quinta.’

‘Maar wat dan?’

‘Waar waren jullie eigenlijk naar op weg toen we jullie weer tegenkwamen?’

‘In de buurt van Napels is het geheime opleidingscentrum.

Daar gingen Mike en ik de andere vier Units bevrijden.’

‘Waarom was jij daar niet, toen je ontsnapte?’

‘Ik zou daar ook naartoe zijn gegaan, maar vlak voordat ze me zouden overplaatsen, ben ik weggelopen uit de kazerne in Oberstein. In dat geheime opleidingscentrum bij Napels zouden we onze opdracht krijgen en korte tijd gezamenlijk trainen.’

‘Dus je bent eigenlijk net op tijd ontsnapt.’

‘Zo is het.’

‘En waarvoor werden jullie dan precies opgeleid?’

‘Volgens Mike zouden wij kolonel Wright moeten helpen om de macht in Nederland over te nemen. Als we de andere Units bevrijden, is meteen het plan van kolonel Wright verpest.’

‘Weet je wat we doen?’ zei Danny en keek Quinta strijdlustig aan. ‘Wij gaan samen die andere Units bevrijden.’

‘Wij tweetjes? En Mike dan?’

‘Die moet zolang pap en mam beschermen. Hen mag ook niets overkomen. We weten niet hoeveel militairen er zijn en wat ze precies van plan zijn.’

‘En dan?’

‘Dat zeg ik toch, wij tweeën bevrijden de andere vier Units en dan gaan we met z’n allen die kolonel een lesje leren.’

‘Maar waarom kunnen Mike en Ben en Cora niet mee? Dan gaan we gewoon met zijn allen naar Napels?’

Danny zuchtte: ‘Denk jij dat we allemaal in Killer Zombie passen met nog vier personen erbij?’

Quinta knikte: ‘Je hebt gelijk. Het is misschien wel een beter idee. En dan komen we daarna gewoon weer hier terug en bespreken we hoe we het plan van kolonel Wright verder nog kunnen dwarsbomen. Maar hoe gaan we dat aan de anderen vertellen? Wat denk jij dat ze ervan zullen vinden?’

‘Pap en mam zullen het zeker niet goed vinden.’

‘En Mike ook niet.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Dus...’

Danny grijnsde: ‘Dus moeten we zorgen dat we weg zijn zonder dat ze het merken en dat ze ons niet achterna kunnen komen.’

Quinta begon breed te glimlachen: ‘Ik heb wel een ideetje.’

Buiten stond de militair en keek Danny na terwijl hij het hotel in verdween.

Hij diepte zijn portemonnee op en telde zijn geld.

‘Moet genoeg zijn voor een overnachting,’ mompelde hij. Hij zou, wanneer iedereen sliep, stilletjes zijn slag slaan. Eerst zou hij sergeant Mike onschadelijk maken en dan zou hij

Unit-5 overmeesteren en meenemen zonder dat de anderen het merkten. Ja, dat was een super idee. Wat zou de kolonel tevreden zijn als hij hem morgenvroeg al kon berichten dat de problemen opgelost waren en dat hij onderweg was met het pakketje! Hij glimlachte en zag al voor zich dat de kolonel hem persoonlijk zou bevorderen. Misschien kreeg hij wel een medaille!

Hij verstopte zijn geweer tussen de struiken, sjoerde zijn rugzak op en verdween achter Danny aan het hotel in.